

Имаме удоволствието да ви поканим на конференция, която да не остане при скучния жанр на юбилея (макар и да тръгва от него), а да бъде по-скоро провокация. Затова избрахме да се съсредоточим върху една гранична проблематика, която съвсем до скоро оставаше в сянка:

СОЦИОАНАЛИТИЧНИЯТ ОБРАТ: БУРДИЙО И СЛЕД НЕГО

Посвещава се на 85-годишнината на мислителя

Това, което ви предлагаме, е едновременно да чуете една междинна равностметка на социоанализата и да участвате в едно начало на „мислене заедно” с всички онези, които са заинтересовани от проблемите, които тя поставя. При Бурдийо социоанализата е една – макар и многообещаваща – обърната към практиката теория *in statu nascendi*, едновременно вдъхновена от Фройдовата психоанализа, но и внимателно търсеца как да се разграничи от нея. Социоанализата, която предлагаме ние, несъмнено следва замисъла на Бурдийо, но поставя съвсем различни акценти от неговите: ако при Бурдийо практическят проблем е преди всичко „асистираната самоанализа”, придаваща поносимост на социалното страдание, то при нас асистиращите функции на социоаналитика при предклиничните и клинични интервенции са ориентирани по-скоро към успешното самонаследяване на травмирани личности с фрактална идентичност, т.е. с изгубено биографично *illuſio*. Всъщност това изисква една далече по-силно неklasическа теория и емпирия спрямо онези, които предлагат Бурдийо и учениците му. Оттук идва и възобновеният ни интерес към граничните проблеми с психоанализите на Фройд и Лакан, и усиленият ни критически диалог с психопатологиите на Стангелини и Фукс. Може би си заслужава да добавим, че нашата социоанализа не би била възможна и без етнометодологията на Гарфинкъл и неговите знаменити експерименти, които – заедно с теорията на практическата логика на Бурдийо – дават теоретически шанс и надеждни методи за „лов на микроскопски емпирични данни”, без които клиничните и предклинични практики на социоаналитика биха били невъзможни. Всички тези мислители, така или иначе, ще участват в предложението от нас критически диалог. И така: конференцията „Социоаналитичният

обрат: Бурдийо и след него” ще бъде – отново ще го кажем – междинна равносметка на тази проблематика; и заедно с това началото на едно „мислене заедно” с психоаналитици и психопатолози, етнометодолози и теоретици на практическата логика, в което всички ние, тръгвайки от собствените си интереси, ще стигнем, може би ще стигнем, до това да си бъдем взаимно интересни.

*Конференцията е организирана от Катедра „Социология и науки за човека” и
Институт за критически социални изследвания към ФИФ на Пловдивския
университет „Паусий Хилендарски”
Тя ще бъде проведена в зала „Компас” в Ректората на Университета
на 20-ти и 21 ноември 2015-та година*